

UN GÂND NEOBIȘNUIT

UN GÂND NEOBIȘNUIT

Pe măsură ce am străbătut acest drum narativ, care a început ca o entitate autobiografică independentă, însă niciodată cu o mentalitate editorială, nu am întâlnit multe obstacole, în afară de frecvențele judecăți editoriale care se declarau deschis în dezacord, adesea cu destulă vehemență, susținând că era o formă de narațiune care nu era nici lizibilă, nici digerabilă pentru un public modelat în mare parte de o cultură AMAZON-FRIENDLY. Cititorii se obișnuiseră cu povești aprobate, educate și adaptate după ceea ce editorii considerau acceptabil, pierzând adesea adevărata natură a operei în sine. Prin urmare, a mea, spuneau ei, nu s-ar fi potrivit niciodată.

Ironie, tocmai asta m-a stimulat cel mai mult: posibilitatea de a spune o poveste fără cenzură, fără adaptare, destinată unui cititor universal, unde lectura nu ar fi fost pur și simplu despre o poveste, ci despre o viață trăită, sau imaginată, dar credibilă fără a fi neapărat crezută.

Nu am folosit niciodată un plan prestabilit pentru ceea ce urma să scriu. M-am lăsat călăuzit de mintea mea, de experiențele mele, de convingerile mele și de fanteziile mele. În fiecare dintre ele s-a născut personajul ISUS. Nu cel descris în spiritualitate, ci cel care aparține marketingului, vânzărilor și lumii corporatiste, unde produsul principal era un singur lucru: cuvântul.

Apoi au venit povești diferite, unele mai amuzante decât altele, dar întotdeauna povești narrative, niciodată blasfemiatoare și niciodată lipsite de respect. Din ele a apărut ceea ce am definit drept colegul Gillette al anului 2000, existând în interiorul unei companii care avea să ia ființă abia la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea și devenind totuși, cumva, primul ei demnitar din istorie.

De ce povestesc asta cu atâta grijă pentru detaliu?

Pentru că acum doar două zile am trimis o scrisoare Papei american, al cărui nume de familie este francezesc, PREVOST, și m-am trezit reflectând asupra numelui GILLETTE, un american cu un nume de familie francezesc.

M-am oprit și m-am gândit la propriul meu rol, aproape ca și cum aș fi fost delegat să spun adevărul unui proiect în care primul test a fost marca împreună cu produsul, iar al doilea a fost produsul fără marcă.

Și dacă chiar așa ar sta lucrurile?

Atunci poate că pur și simplu m-am bucurat să fiu un spectator care nu plătește.

Și, după cum știm, când nu plătim pentru ceva, ori valorează foarte puțin, ori am reușit să realizăm un vis fără efort.

Ferdinando